

Gille i Gytergd på 1860-70-talet.
 me de sals van jels, brichts dr u sata frim
 hata; stora flaska bosta på de upslana fälstöt
 som hade f, w, o klafa, ala lämna som dr oksu
 klättöt, i de sals frim stora staka köfät, i
 oblon vad de kälva f, s, t, maä på stora flästa lär-
 faät, ala tönfaät, derökt u da tökano grängt,
 rijkans hiet, i de laas frim stora smö-
 knjsta på flura to skälpon, i om hals stöa öst,
 fönnena stöldas oksu på böst, detta ägapano-
 kaätkar, brätes i risgrynsgrät ala sätöst i
 skälkaäkarena i höja, bräva de skäst, man
 bräkaäka löä på böst ma knjvorn rjanta, si
 wem som vela, sals kaäka imiö brästöt i skä
 so a bäsa, i sä stoda än ala f, w, o möga, fäta
 onä ät, som wem som vela kötk i ärad u dräka
 u, jizana spränga i mäla f, yktat i böst i fälda
 på ä fäälä i älad, hüsponen stö fä jölv i

* högm

ol. drukt ä,

Ljue jüstana brännem, de hölde han up r stora
 gläds ma firhunde fört, da vaa äksu minar
 bränningsgläds ma hönt gläds, de vied räl jöppa
 man sū smärla sū en künä knäpt föjpa om künä
 i dom, möra r häusat trüada i bjuda frün-
 timera som trüasada i bjäta (lätsade) at dan
 äna into sūla skära förtot föro dan äna,
 da löa nää knäva pū höat, man om into di
 näke höat, sū höke knävarana up sūna föloknävi-
 va u lömana i skära förtot mäe, fölkot som
 sūta ve höat ästa up stora höja pū sūna höl-
 reka ä knäna bänar äla pæperwötssas, i
 skära öä fört ä fläshastukka höat, i de stäla up
 ä hökte pū ära höat i sträkte pū äta
 wa de veld häa, ni de va jüstajöta hökte de
 into i jö föny, de va bura ni de va litiäl
 äla höatop, ga pæ knä fashar äksu nära
 stätknä i mäla,

När det var stora kalas, brukade brödsman
hjudas sina soldater och tospare. Man
de fingo sitta långt nere vid gästbuds-
bordet, eller vid ett litet bord, som ställdes
nära intill. Man tyckte att de skulle ha
vett att hålla sig något undan för de förräm-
ste gästerna, men en gång vände det på sig
kalas, att tosparen tog mjuren, som låg på
källfatet. Den ansågs vara den bästa källbiten.
Husbonden kunde knappast dölja sin förtrohet
och viskade till "mora", sin hustru: "Så du at
Ästhaven köpte några? de så här ja njän
ni kan kima hit i ja dikesvirk."
Ästhaven, var ökenamn efter tospet,
"ja igen, när han kommer ut går dagsvirk", d. v. s.
hännes på honom eller säga någonting för-
smädligt.

De va på sexti- och trettitalit Noak i Temmeselt
 brukete å bota Kristur. Han vice aalti va
 insammen i laggän nä han goet, å folk vae
 farvetna på hä han ba se te. På en gång
 nå a ho va blea sjuk i Kassel, - Rösheit, ha
 han å få a bröbässa. Sen gick han ut i laggän,
 å stängde döra väl ätte se. Han inna hade en
 å pajk ana smgt se in på foregangen, å lå der
 löster, å kittade i a sprenge imälla ett på
 bräer, å då så han att Noak ⁷⁰⁶ (nepp en knit u
 lomma å skar koa i rumpa så bleen rann, å
 så holl han bröbässa unner så hu bla bloi,
 sen öppnade han gapet på koa, å stoppade
 bässa i halson på a å sae: brö å blo,
 gif kraft å mo, brö å blo, gif kraft å mo (mod)

Kristurs bot

Fjärrensyn in i framtiden,

Några av gårdarna i Röske.
Bytergd, äro högt belägna, med fri ut-
sikt till stora landsvägen mellan Sa. Hester
och Bytergds tiggkar. En byväg på ca. 200 à
250 mtr. från den ena gården, stoter rakt till den
stora vägen. Längst inna vägen i bygden hört
talas om sju eller åtta elskilar, såg meddelaren, många
kräslor, från sin gård, huse två stora runda
ljus följdes åt, och rusade vägen fram med
stor hastighet. När bilarna, ett stycke in på
1900-talet kommo genom bygderna, der färhi,
kände han igen ljuset, som han sett så många
gångar sedan många årtionden förut.